

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1115

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 noiembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
76.	— Hotărâre pentru alegerea președintelui Camerei Deputaților	2
77.	— Hotărâre privind vacantarea unor funcții în Biroul permanent al Camerei Deputaților	2
78.	— Hotărâre pentru alegerea unor membri în Biroul permanent al Camerei Deputaților	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 445 din 24 iunie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare	3–4
	Decizia nr. 577 din 16 septembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „ <i>stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații</i> ” din cuprinsul art. 169 ¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, în interpretarea dată acesteia prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și a dispozițiilor art. 169 ² din aceeași lege, precum și a dispozițiilor art. 519 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă	5–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 63 din 27 septembrie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–15

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE
pentru alegerea președintelui Camerei Deputaților**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (2) din Constituția României, republicată, și ale art. 22 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul deputat Ciolacu Ion-Marcel, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, se alege în funcția de președinte al Camerei Deputaților.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 23 noiembrie 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
SORIN MIHAI GRINDEANU

București, 23 noiembrie 2021.
Nr. 76.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE
privind vacantarea unor funcții în Biroul permanent
al Camerei Deputaților**

Având în vedere demisia domnului deputat Grindeanu Sorin Mihai, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, din funcția de vicepreședinte al Camerei Deputaților, demisia domnului deputat Rafila Alexandru, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, din funcția de vicepreședinte al Camerei Deputaților, demisia domnului deputat Suciu Vasile-Daniel, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, din funcția de secretar al Camerei Deputaților și demisia domnului deputat Budăi Marius-Constantin, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, din funcția de chestor al Camerei Deputaților, începând cu data de 23 noiembrie 2021, și luând act de aceste demisii,

în temeiul dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. a) și ale art. 28 alin. (5) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților declară vacante două funcții de vicepreședinte, o funcție de secretar și o funcție de chestor în Biroul permanent al Camerei Deputaților.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 23 noiembrie 2021, cu respectarea art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

București, 23 noiembrie 2021.
Nr. 77.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
pentru alegerea unor membri în Biroul permanent al Camerei Deputaților

În temeiul prevederilor art. 24 alin. (2) și ale art. 29 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul deputat Suciu Vasile-Daniel, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, se alege în funcția de vicepreședinte al Camerei Deputaților în locul devenit vacant ca urmare a demisiei din această funcție a domnului deputat Grindeanu Sorin Mihai;

— doamna deputat Cătăuță Ana-Maria, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, se alege în funcția de vicepreședinte al Camerei Deputaților în locul devenit vacant ca urmare a demisiei din această funcție a domnului deputat Răfala Alexandru;

— doamna deputat Presură Alexandra, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, se alege în funcția de secretar al Camerei Deputaților în locul devenit vacant ca urmare a demisiei din această funcție a domnului deputat Suciu Vasile-Daniel;

— domnul deputat Mărgărit Mitică-Marius, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, se alege în funcția de chestor al Camerei Deputaților în locul devenit vacant ca urmare a demisiei din această funcție a domnului deputat Budăi Marius-Constantin.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 23 noiembrie 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

București, 23 noiembrie 2021.
Nr. 78.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 445
din 24 iunie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea
unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Societatea Familia Petru — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 14.261/325/2016* al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.053D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că partea Laura-Ioana Petru, succesoarea în drepturile autoarei excepției de neconstituționalitate, a depus note scrise prin care se arată că excepția ar fi fost motivată prin răspunsul la întâmpinare depus la dosarul de la instanța de fond și prin care arată că reiterează această motivare.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, nefiind motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea nr. 1.290 din 26 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 14.261/325/2016*, **Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare**, excepție invocată de Societatea Familia Petru — S.R.L. din Timișoara într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și

sanționare a contravenției prevăzute de art. 41 pct. 2 lit. d) din Legea contabilității nr. 82/1991.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia nu arată, în concret, în ce constă contrarietatea dintre textele legale criticate și prevederile constituționale invocate.

7. **Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2014, care au următorul conținut normativ: „(1) În îndeplinirea atribuțiilor ce le revin potrivit legii, inspectorii antifraudă pot constata contravenții și aplica sancțiuni contravenționale în toate domeniile de competență ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală.”

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și ale art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii și cea privind principiul securității raporturilor juridice.

13. Examinând criticile formulate de autoarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta s-a limitat, în motivare, doar la enumerarea unor temeuri constituționale, fără să indice, în mod concret, în ce constă contrarietatea astfel reclamată.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Societatea Familia Petru — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 14.261/325/2016* al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 iunie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

14. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate. De altfel, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a statuat că orice excepție de neconstituționalitate trebuie să aibă o anumită structură inerentă și intrinsecă care va cuprinde trei elemente: „textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. [...] În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia.”

15. Așadar, în prezenta cauză, indicarea unor temeuri constituționale nu este suficientă pentru determinarea, în mod rezonabil, a criticilor vizate de autoare. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, prilej cu care a stabilit că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil, însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți” (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008 și Decizia nr. 464 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 11 noiembrie 2014).

16. Așa fiind, Curtea reține că, având în vedere caracterul general al textelor constituționale invocate, precum și lipsa explicitării pretensei relații de contrarietate a dispozițiilor legale criticate față de acestea, nu se poate identifica în mod rezonabil nicio critică de neconstituționalitate, astfel încât excepția este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 577

din 16 septembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații” din cuprinsul art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, în interpretarea dată acesteia prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și a dispozițiilor art. 169² din aceeași lege, precum și a dispozițiilor art. 519 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Șerban în Dosarul nr. 4.359/97/2018 al Tribunalului Hunedoara — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.168D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 3.169D/2019, nr. 141D/2020 și nr. 142D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ana Uszkai, de Nicolae Petrișor și de Vasile Belean în dosarele nr. 4.407/97/2018, nr. 3.183/97/2018 și nr. 3.142/97/2018 ale Tribunalului Hunedoara — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.169D/2019, nr. 141D/2020 și nr. 142D/2020 la Dosarul nr. 3.168D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 211 din 25 martie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin încheierile din 13 noiembrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 4.359/97/2018 și nr. 4.407/97/2018, și prin

încheierile din 18 decembrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 3.183/97/2018 și nr. 3.142/97/2018, **Tribunalul Hunedoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Șerban, Ana Uszkai, Nicolae Petrișor și de Vasile Belean în cauze având ca obiect recalcularea pensiei.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că interpretarea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a dat-o dispozițiilor art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, în sensul că sintagma „*«stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații»* se referă la legea în vigoare la data recalculării pensiei prin acordarea majorării de punctaj, respectiv la Legea nr. 263/2010”, a determinat o diminuare a pensiei pentru cei care și-au desfășurat activitatea în grupa I de muncă sau în condiții speciale și care s-au înscris la pensie până la 31 decembrie 2010 și a exclus de la determinarea punctajului mediu anual stagiul complet de cotizare de 20 de ani stabilit cu prilejul ieșirii la pensie.

9. Astfel, în ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, autorii excepției arată că legea nu este clară și precisă, decizia instanței supreme neclarificând aplicarea art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 sub aspectul stagiului complet de cotizare ce urmează a fi folosit la determinarea punctajului mediu anual în urma creșterii cu 50% a punctajelor anuale. Arată că fiecare pensie are particularitatea sa, iar Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018 ar fi trebuit să clarifice fiecare situație.

10. Cu privire la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, autorii excepției arată că se creează o discriminare între persoanele care au lucrat în aceleași condiții, dar se pensionează la date diferite, astfel că cei pensionați anterior datei de 31 decembrie 2010 pierd stagiul complet de cotizare de 20 de ani, în timp ce cei pensionați după 1 ianuarie 2011 beneficiază, în continuare, de un mod de calcul mai favorabil. Se arată că se aplică diferențiat art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010, în sensul că unii pensionari au beneficiat de un stagiul complet de cotizare de 20 de ani, stabilit conform Deciziei nr. 11 din 25 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, art. 116 din Legea nr. 263/2010, art. 134 alin. (3) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 257/2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și principiului *tempus regit actum*, în timp ce altora sub incidența aceluiași reglementări legale li se aplică

stagiul complet de cotizare de 30 de ani sau mai mare, după bunul plac al caselor județene de pensii. Spre exemplu, un pensionar care s-a înscris la pensie până la data de 31 decembrie 2010 are o pensie semnificativ mai mică decât un coleg de muncă ce a prestat aceeași activitate, în aceleași locuri de muncă și care are aceeași vechime, dar care s-a înscris la pensie începând cu data de 1 ianuarie 2011. De asemenea, se susține că sunt încălcate prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 din primul Protocol adițional la convenția mai sus amintită, sens în care sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale privind interzicerea discriminării.

11. Referitor la încălcarea prevederilor art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție, se arată că dispozițiile de lege criticate, prin lipsa lor de claritate și predictibilitate, îngredesc accesul la justiție. De asemenea, nu este respectat dreptul la un proces echitabil, întrucât nu se asigură acordarea majorării de punctaj prevăzută de art. 169¹ alin. (1) din Legea nr. 263/2010, respectiv păstrarea dreptului câștigat constând în stagiul de cotizare de 20 de ani acordat cu prilejul ieșirii la pensie.

12. Invocând încălcarea art. 41 alin. (2) din Constituție, autorii excepției arată că „prin modificarea stagiului complet de cotizare de la 20 de ani la 30 de ani, persoanelor care au prestat munca în grupa I de muncă sau în condiții speciale — subteran — și care au realizat cel puțin 20 de ani în subteran li se aduce o gravă încălcare a art. 41 alin. (2) din Constituție, acreditându-se ideea extrem de periculoasă că legiuitorul poate oricând să afecteze dreptul la pensie obținut pe baza unei legi anterioare sau chiar în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive eliminând anumite beneficii (stagiul complet de cotizare de 20 de ani), ce nu reprezintă altceva decât transpunerea efectivă în practică a garanțiilor prevăzute de art. 41 alin. (2) din Constituție pentru cei care au lucrat în condiții deosebite sau/și speciale și cărora le-au fost acordate datorită naturii profesiei lor care implică un risc, o uzură fizică și morală accentuată, respectiv punerea în pericol a sănătății și a vieții lor — pensionarilor care au lucrat în industria minieră.”

13. Referitor la încălcarea prevederilor art. 44 din Constituție, autorii excepției arată că pensia constituie un „*bun*” în sensul art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar „restrângerea elementului de calcul din stagiul complet de cotizare de 20 de ani echivalează cu încălcarea dreptului la garanția pensiei care a fost stabilită prin lege la determinarea sa. Modificarea stagiului complet de cotizare avut echivalează cu o expropriere inutilă și nedreaptă, neprevăzută de lege și fără despăgubire. Pensia este o avere pe care am dobândit-o pe bază de lege.”

14. Argumente similare sunt invocate și pentru a susține încălcarea dreptului la pensie, prevăzut de art. 47 alin. (2) din Constituție, având în vedere că prin sumele plătite sub forma contribuțiilor la bugetul asigurărilor sociale, persoana în cauză și-a câștigat dreptul de a primi o pensie, iar derogările, chiar și temporare, referitoare la obligația statului de a plăti cuantumului pensiei rezultat afectează substanța dreptului la pensie.

15. Autorii excepției arată că restrângerea exercițiului drepturilor fundamentale mai sus arătate nu este justificată de niciuna dintre situațiile prevăzute de art. 53 din Constituție.

16. Autorii excepției invocă și încălcarea art. 108 alin. (2) din Constituție, deoarece dispozițiile art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 au fost modificate, contrar normelor de tehnică legislativă, printr-un act juridic inferior, respectiv prin Hotărârea Guvernului nr. 291/2017.

17. Cu privire la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 129 și 148, autorii excepției arată că nu poate fi exercitată o cale de atac, care trebuie să conțină motivele de nelegalitate sau netemeinicie a hotărârii, astfel că nu se asigură dreptul la un recurs efectiv, consacrat de art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Cât privește dispozițiile art. 169² din Legea nr. 263/2010, autorii excepției susțin că acestea nu conferă predictibilitate, precizie și claritate, deoarece sunt date în aplicarea art. 169¹ din Legea nr. 263/2010 și nu conțin nicio majorare de punctaj, ci doar conduc la un paralelism legislativ, contrar art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În același timp, textul de lege criticat limitează acordarea creșterilor prevăzute de art. 169¹ din Legea nr. 263/2010 doar la cazul pensionarilor care au beneficiat de recalcularea pensiei în temeiul acestui articol de lege. Astfel, art. 169² din Legea nr. 263/2010 aduce „limitări întâmplătoare beneficiarilor de creșterea de punctaje anuale, fără să modifice ori să abroge art. 169¹, și s-a dispus după epuizarea perioadei de aplicare a creșterii punctajelor anuale (1 ianuarie 2016—31 decembrie 2017)”.

19. Autorii excepției consideră că art. 169² din Legea nr. 263/2010 „nu are nicio rațiune sau logică juridică în privința destinatarilor cărora li s-a aplicat art. 169¹ din Legea nr. 263/2010 sau în privința categoriilor de pensionari care au primit decizii de recalculare pe art. 169¹” și „nu face referiri la ce se întâmplă cu cei cărora nu li s-au aplicat prevederile art. 169¹ din Legea nr. 263/2010”. Dispozițiile art. 169² din Legea nr. 263/2010 nu sunt clare nici în ceea ce privește stagiul complet de cotizare la care se referă, respectiv dacă este cel de la data stabilirii dreptului la pensie sau cel de la data recalculării pensiei.

20. De asemenea, nu se poate deduce la ce anume se poate raporta art. 169² alin. (2) din Legea nr. 263/2010, de vreme ce alin. (1) al aceluiași articol de lege este neclar.

21. Dispozițiile art. 169² alin. (3) din Legea nr. 263/2010 nu sunt clare în ceea ce privește pensiile ce vor fi supuse recalculării și nici cu privire la situația pensionarilor cărora nu li s-a aplicat deloc creșterea prevăzută de art. 169¹ din Legea nr. 263/2010 ori cărora li s-a respins cererea de recalculare în temeiul aceluiași articol de lege.

22. Totodată, dispozițiile legale criticate sunt retroactive, deoarece prevăd noi termene de aplicare a art. 169¹ din Legea nr. 263/2010, fără a abroga data dispusă de acest articol de lege, și limitează aplicabilitatea la persoanele cărora li s-au emis decizii de recalculare prin acordarea creșterilor de punctaje anuale cu 50% și, respectiv, 25%.

23. Autorii excepției susțin că este încălcat și art. 44 din Constituție, deoarece dispozițiile de lege criticate permit recalcularea punctajului mediu anual cu un stagiul complet de cotizare mai mare decât cel avut în vedere la stabilirea pensiei.

24. Lipsa de predictibilitate, concizie și claritate a textelor de lege criticate încălcă și art. 21 alin. (1) din Constituție, prin aceea că blochează accesul la justiție. De asemenea, este încălcat și art. 129 din Constituție, deoarece se face trimitere la hotărâri judecătorești al căror obiect nu este conturat și nu pot fi supuse căilor de atac, iar Codul de procedură civilă sancționează cu nulitatea lipsa obiectului acțiunii.

25. Autorii excepției susțin, totodată, că dispozițiile art. 169² alin. (3) din Legea nr. 263/2010 încălcă principiul securității juridice și art. 78 din Constituție, întrucât mențin două date de intrare în vigoare a recalculării pensiilor persoanelor care intră sub incidența art. 169¹ alin. (1) din Legea nr. 263/2010.

26. În ceea ce privește dispozițiile art. 519 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, autorii excepției susțin că

acestea sunt contrare art. 1 alin. (3) și (5), art. 21, art. 124 și art. 126 alin. (1), (2) și (3) din Constituție. În acest sens, arată, în esență, că textele de lege criticate trebuie să asigure aplicabilitatea legii, și nu ambiguitatea ei, respectiv obligarea judecătorilor de a se supune unor interpretări limitative și ambigue pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin interpretările date unor texte de lege, sintagme sau chestiuni de drept sau întrebări prejudiciale. Prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate limitează dreptul de apreciere a fondului cauzei trimițând la „lămurire” în vederea soluționării pe fond a cauzei și la obligativitatea interpretărilor date de instanța supremă, care face imixtiuni în judecarea proceselor de către celelalte instanțe de judecată în materii care nu intră în competența sa. Autorii critică modul în care Înalta Curte de Casație și Justiție a interpretat dispozițiile art. 169¹ din Legea nr. 263/2010, invocând argumente similare celor arătate pentru a susține neconstituționalitatea acestui articol de lege.

27. **Tribunalul Hunedoara — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate a art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 este neîntemeiată. Reține că autorii acesteia nu au explicat în ce fel ar fi încălcat art. 1 alin. (5) din Constituție, arătând doar că nu ar fi clară și precisă dispoziția referitoare la cuantumul stagiului complet de cotizare. Or, aceasta este o chestiune de interpretare a legii, care a fost lămurită prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Dispozițiile art. 169¹ din Legea nr. 263/2010 nu încalcă art. 16 din Constituție, neexistând o discriminare între persoanele ale căror drepturi de pensie s-au deschis înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 263/2010 și persoanele ale căror drepturi de pensie s-au deschis sub imperiul acestui act normativ. Astfel, ar exista discriminare în cazul în care se creează diferențe de tratament juridic în cadrul aceleiași categorii, ceea ce nu este cazul. De altfel, art. 169¹ și art. 169² au fost introduse în Legea nr. 263/2010 tocmai pentru a elimina încheitățile dintre cele două categorii de pensionari, inclusiv cu privire la stagiul complet de cotizare ce vizează nemulțumirea reclamărilor autori ai excepției. Nu se poate reține încălcarea dreptului de proprietate, consacrat de art. 44 din Constituție. De altfel, cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, statuând că se constituie într-un drept câștigat cuantumul pensiei, stabilit potrivit principiului contributivității. Or, în prezenta cauză nu a fost afectat cuantumul pensiei. Astfel, prin recalcularea pensiei în temeiul art. 169¹ din Legea nr. 263/2010 nu se anulează acest drept, nefiind afectat, în urma recalculării, prin prisma reglementărilor conținute de art. 169¹ alin. (4) din Legea nr. 263/2010, nici cuantumul drepturilor de pensie aflate în plată la data de 1 iulie 2016. În ceea ce privește susținerea că ar fi încălcate prevederile art. 21 alin. (1) și (3) și ale art. 129 din Constituție, instanța constată că aceste susțineri nu sunt conforme cu realitatea, deoarece predictibilitatea și claritatea unei norme juridice reprezintă cerințe pentru constituționalitatea unei legi, neputând echivala cu o încălcare a prevederilor constituționale invocate.

28. Instanța mai apreciază că nu este încălcat nici principiul neretroactivității legii, deoarece art. 169² din Legea nr. 263/2010 prevede numai pentru viitor — recalcularea din 1 octombrie 2018 —, și nu retroactiv, începând cu 1 ianuarie 2016. Același argument subzistă și în ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 78 din Constituție.

29. Referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească opinează că aceasta este neîntemeiată. Sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru

dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă un mecanism menit să preîntâmpine apariția unei practici neunitare în aplicarea și interpretarea legii de către instanțele judecătorești. Având în vedere că dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie pentru instanțele judecătorești, se asigură astfel o practică judiciară unitară. Or, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin analizarea chestiunilor de drept cu care este sesizată și prin pronunțarea hotărârilor prealabile, îndeplinește prerogativele care îi sunt acordate de art. 126 alin. (3) din Constituție, respectiv asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești. Așa fiind, prin recunoașterea obligativității hotărârii preliminare, prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 21, 124 și 126 din Constituție, ci asigură îndeplinirea justiției, în mod unitar, precum și „supremația legii”, fără a încălca în vreun fel accesul la justiție ori independența judecătorilor.

30. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

31. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

32. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

33. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din dispozitivul încheierilor de sesizare, îl constituie prevederile art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, precum și ale art. 521 alin. (3) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015. Din analiza notelor scrise ale autorilor excepției rezultă că sunt criticate și dispozițiile art. 169² din Legea nr. 263/2010, precum și ale art. 519 din Codul de procedură civilă, urmând a fi reținute ca obiect al excepției și aceste prevederi de lege. În același timp, din analiza motivării excepției rezultă însă că aceasta nu vizează, în realitate, întregul art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010, ci doar sintagma „*stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații*” din cuprinsul acestui text de lege. Autorii critică art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 în interpretarea dată acestuia de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.037 din 6 decembrie 2018. Soluția instanței supreme este cea potrivit căreia sintagma „*stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații*” se referă la legea în vigoare la data recalculării pensiei prin acordarea majorării de punctaj, respectiv la Legea nr. 263/2010.

34. În consecință, Curtea reține ca obiect al excepției sintagma „*stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații*” din cuprinsul art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010, în interpretarea dată acesteia prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, pronunțată de Înalta Curte

de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și dispozițiile art. 169² din aceeași lege, precum și dispozițiile art. 519 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

35. Dispozițiile art. 169¹ alin. (3) au fost introduse prin Legea nr. 192/2015 pentru completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 8 iulie 2015, și au următorul cuprins: „(3) În cazul persoanelor prevăzute la alin. (2), la numărul total de puncte realizate de acestea până la data prezentei recalculării se adaugă numărul de puncte corespunzător majorării rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1), la determinarea punctajului mediu anual utilizându-se stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații.”

36. Prevederile art. 169² au fost introduse în cuprinsul Legii nr. 263/2010 prin art. I pct. 3 din Legea nr. 221/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 30 iulie 2018, și au următorul cuprins: „(1) Pensionarii sistemului public de pensii cărora li s-au aplicat prevederile art. 169¹ beneficiază de recalcularea pensiei cu utilizarea, la determinarea punctajului mediu anual, a stagiilor complete de cotizare avute în vedere, potrivit legii sau a unor hotărâri judecătorești, la stabilirea/recalcularea pensiei aflate în plată sau, după caz, convenite la data de 31 decembrie 2015.

(2) În situația în care, în urma aplicării prevederilor alin. (1), rezultă un punctaj mediu anual mai mic decât punctajul mediu anual aflat în plată, se menține punctajul mediu anual și cuantumul aferent aflat în plată sau convenit la data recalculării.

(3) Recalcularea prevăzută la alin. (1) se efectuează din oficiu, în termen de 12 luni, calculat de la data de 1 octombrie 2018.

(4) Drepturile de pensie recalculate potrivit alin. (1) se cuvin de la data de 1 octombrie 2018.”

37. Dispozițiile art. 519 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă au următorul cuprins:

— Art. 519: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”;

— Art. 521 alin. (3): „Dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar pentru instanța care a solicitat dezlegarea, de la data pronunțării deciziei.”

38. În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale ce formează obiectul excepției contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept, principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 41 alin. (2) privind dreptul la muncă și protecția socială a muncii, art. 44 alin. (1), (2) teza întâi, (3) și (8) referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (2) privind dreptul la

pensie, art. 53 alin. (1) și (2) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 78 privind intrarea în vigoare a legii, art. 108 alin. (2) referitor la actele Guvernului, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (1), (2) și (3) privind instanțele judecătorești, art. 129 privind folosirea căilor de atac și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, se invocă încălcarea prevederilor art. 13 și 14 referitoare la dreptul la un remediu efectiv și interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 privind dreptul la respectarea bunurilor din primul Protocol adițional la aceeași convenție.

39. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 169¹ alin. (3) și ale art. 169² din Legea nr. 263/2010, precum și ale art. 519 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă au mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză. În acest sens sunt mai multe decizii (spre exemplu, Decizia nr. 454 din 29 iunie 2021*) și Decizia nr. 281 din 27 aprilie 2021**), nepublicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, Decizia nr. 230 din 6 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 24 iunie 2021, Decizia nr. 211 din 25 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 9 iulie 2021, Decizia nr. 182 din 16 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 26 mai 2021, Decizia nr. 169 din 9 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 14 iunie 2021, sau Decizia nr. 160 din 4 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 12 mai 2021), ale căror soluție și considerente își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în prezenta cauză.

40. Astfel, Curtea a constatat, în esență, că Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, clarifică modul de interpretare și aplicare a legii, iar interpretarea dată de instanța supremă sintagmei „stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații” este constituțională. Faptul că autorii excepției de neconstituționalitate stăruie în a interpreta sintagma „stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații” în sensul dorit de ei, ca referindu-se la stagiile de cotizare stabilite la data pensionării, și nu la cele prevăzute de legea în vigoare la data recalculării pensiei prin acordarea majorării de punctaj, respectiv la Legea nr. 263/2010, opunându-se interpretării date de instanța supremă prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, nu constituie un veritabil aspect de neconstituționalitate care să atragă sancționarea art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 din perspectiva prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

41. Pentru aceleași considerente, Curtea a reținut că sunt neîntemeiate și criticile de neconstituționalitate vizând încălcarea dreptului de acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

42. În continuare, analizând criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 16 din Constituție, Curtea a constatat, pe de o parte, că acestea vizează diferența de tratament generată de interpretarea și aplicarea diferite de către instanțele de judecată a dispozițiilor art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010. Or, Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, invocată chiar de

*) Decizia nr. 454 din 29 iunie 2021 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 din 26 octombrie 2021.

**) Decizia nr. 281 din 27 aprilie 2021 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.056 din 4 noiembrie 2021.

autorii excepției, a dat o interpretare unitară acestor dispoziții de lege, astfel încât criticile apar ca fiind lipsite de susținere.

43. Pe de altă parte, pensionarii, care, cu prilejul deschiderii dreptului la pensie, au beneficiat de stagii de cotizare reduse, prin urmare, sunt într-o situație obiectiv diferită de cea a categoriei de pensionari cu care se compară, și anume persoanele excluse de la aplicarea dispozițiilor art. 169¹ alin. (1) din Legea nr. 263/2010 care nu au beneficiat de un stagiul de cotizare redus cu prilejul stabilirii pensiei. Or, egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când persoanele se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat.

44. Cu privire la susținerile vizând pretinsa contrarietate dintre textul de lege criticat și prevederile constituționale care consacră principiul neretroactivității legii civile, încălcarea dreptului de proprietate, a dreptului la pensie și a dreptului la protecția socială a muncii, Curtea reține că, în vederea creării unui cadru legislativ cât mai coerent și unitar, în scop reparatoriu ori pentru a înlătura unele diferențe majore de tratament între persoanele pensionate sub imperiul unor acte normative diferite, potrivit principiului *tempus regit actum*, legiuitorul poate prevedea prin actele normative în vigoare proceduri de recolare sau recalculare a pensiilor stabilite în temeiul legislației anterioare, cu utilizarea elementelor de calcul al pensiei prevăzute de legislația în vigoare la momentul efectuării acestor proceduri. Instituirea acestor proceduri intră în competența exclusivă a legiuitorului, care, potrivit art. 47 alin. (2) din Constituție, se bucură de atribuția de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestor drepturi, inclusiv modalitățile de calcul al cuantumului lor (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 736 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 4 ianuarie 2007).

45. De asemenea, același text constituțional garantează cuantumul pensiei stabilit potrivit principiului contributivității. Or, conform dispozițiilor art. 169¹ alin. (4) din Legea nr. 263/2010, „în situația în care, în urma aplicării prevederilor alin. (1)—(3), rezultă un punctaj mediu anual mai mic, se menține punctajul mediu anual și cuantumul aferent aflat în plată sau convenit la data recalculării”. Prin urmare, Curtea a constatat că legea prevede garanții exprese pentru păstrarea cuantumului pensiei, astfel că nu se poate aprecia că schimbarea elementelor în funcție de care aceasta a fost calculată afectează dreptul la pensie, așa cum a fost stabilit anterior.

46. Referitor la critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 contravin prevederilor art. 108 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut că verificarea eventualității ca o hotărâre a Guvernului să modifice legea în executarea căreia a fost emisă depășește competențele Curții Constituționale.

47. Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 129 și art. 148 alin. (2) din Constituție, precum și la art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea, având în vedere obiectul de reglementare al textului de lege criticat, care nu vizează aspecte procedurale referitoare la exercitarea căilor de atac, a constatat că dispozițiile constituționale și convenționale invocate nu sunt incidente în cauză.

48. Analizând, în continuare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 169² din Legea nr. 263/2010, Curtea a constatat că aceasta îndeplinește condiția de admisibilitate

prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sub aspectul legăturii dispozițiilor legale supuse controlului cu soluționarea cauzei. Curtea a reținut, în esență, că, potrivit dispozițiilor art. 169² alin. (3) și (4) din Legea nr. 263/2010, recalcularea pensiei în temeiul acestui articol de lege s-a efectuat, din oficiu, în termen de 12 luni, calculat de la data de 1 octombrie 2018. Procesul de recalculare a pensiilor, potrivit art. 169² din Legea nr. 263/2010, este, prin urmare, distinct și ulterior celui prevăzut de art. 169¹ din același act normativ, care s-a aplicat începând cu data de 1 ianuarie 2016. Prin urmare, este lipsită de susținere critica potrivit căreia dispozițiile art. 169² din Legea nr. 263/2010 ar constitui un paralelism legislativ.

49. Cele două texte de lege la care fac referire autorii excepției au reglementări cu un conținut diferit. Astfel, așa cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, paragrafele 71—77, dispozițiile art. 169² din Legea nr. 263/2010 implică o schimbare a concepției legislative în raport cu dispozițiile art. 169¹ din același act normativ, în sensul acordării, începând cu data de 1 octombrie 2018, atât a beneficiului majorării de punctaj, cât și a beneficiului folosirii, la recalcularea pensiei, a unui stagiul de cotizare redus, reglementat de acte normative cu caracter special. Or, așa cum s-a reținut și anterior, dispozițiile art. 169¹ din Legea nr. 263/2010 au prevăzut doar creșterea punctajelor anuale, fără a fi luate în calcul la stabilirea pensiei stagiile de cotizare prevăzute de legile speciale, în vigoare la data pensionării, ci stagiul complet de cotizare prevăzut de Legea nr. 263/2010.

50. Examinând în continuare critica potrivit căreia dispozițiile art. 169² din Legea nr. 263/2010 nu reglementează situația persoanelor care se încadrează în ipoteza art. 169¹ alin. (1) din aceeași lege — respectiv sunt pensionarii sistemului public de pensii ale căror drepturi de pensie au fost stabilite potrivit legislației anterioare datei de 1 ianuarie 2011, care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupa I și/sau grupa a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, respectiv activități în locuri de muncă încadrate în condiții deosebite și/sau condiții speciale, potrivit legii —, dar ale căror pensii nu au fost recalculate în termenele prevăzute de lege, Curtea a reținut că recalcularea pensiei în temeiul art. 169¹ din Legea nr. 263/2010 a reprezentat o procedură aplicabilă, din oficiu, tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei. Deși textul de lege nu se referă în mod expres la aplicabilitatea din oficiu a procedurii de recalculare, dispozițiile art. 134 alin. (14) din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 257/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 28 martie 2011, așa cum au fost completate prin articolul unic din Hotărârea Guvernului nr. 291/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 8 mai 2017, precizează că „recalcularea drepturilor de pensie conform prevederilor art. 169¹ din lege se efectuează din oficiu”.

51. Justificarea faptului că dispozițiile art. 169² din Legea nr. 263/2010 nu se referă la ipoteza în care recalcularea pensiilor în temeiul art. 169¹ din același act normativ nu a avut loc se găsește în aceea că, potrivit dispozițiilor acestui din urmă text de lege, la data de 1 octombrie 2018, procesul obligatoriu de recalculare a pensiilor în temeiul art. 169¹ se putea considera ca fiind finalizat. Împrejurarea că, din motive obiective, casele de pensii nu și-au îndeplinit în unele cazuri obligația de a recalcula pensiile în termenele prevăzute de lege, potrivit art. 169¹ din Legea nr. 263/2010, nu poate fi interpretată ca reprezentând un impediment în aplicarea ulterioară a

dispozițiilor art. 169² din același act normativ, de vreme ce procesul de recalculare este obligatoriu, nerealizarea sa neputând fi imputată titularilor dreptului la pensie. Acest aspect de fapt nu este de natură să conducă la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 169² alin. (1) din Legea nr. 263/2010, al cărui sens trebuie interpretat, în continuare, că se aplică tuturor persoanelor ale căror pensii trebuiau să fie recalculate, în mod obligatoriu, potrivit art. 169¹.

52. Cât privește critica de neconstituționalitate formulată cu privire la dispozițiile art. 519 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a mai examinat critici similare, constatând constituționalitatea acestor dispoziții de lege care reglementează competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a pronunța hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 541 din 26 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 27 ianuarie 2020).

53. Constatând că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, Curtea a reținut că analiza Înaltei Curți de Casație și Justiție poartă exclusiv asupra problemei punctuale indicate de judecătorul cauzei, care, anticipând dificultatea chestiunii și riscul ca aceasta să genereze interpretări diferite în momentul în care diverse instanțe ar ajunge să examineze respectiva chestiune de drept, solicită instanței supreme să statueze într-o manieră care să clarifice și să fixeze o optică unitară, generalizată la nivelul tuturor instanțelor din țară. Funcția preventivă și unificatoare a acestei proceduri este benefică actului de justiție, asigurând realizarea premiselor pentru întrunirea caracteristicilor unui proces echitabil, ca exigență a statului de drept izvorâtă din prevederile art. 21 din Legea fundamentală, dar și din cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceasta, deoarece se evită interpretările diferite

pe care diverse instanțe le-ar putea da aceleiași problematici, iar părțile din proces beneficiază de certitudinea previzibilității dispozițiilor legale aplicabile situației de fapt conflictuale în care se află. Totodată, prin această procedură se asigură și respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii și a autorităților publice, procesele urmând să fie soluționate în baza unor prevederi legale interpretate unitar, astfel încât persoanele implicate în litigii aflate pe rolul unor instanțe diferite vor beneficia de un tratament juridic egal. Faptul că, potrivit textului de lege criticat în cauza de față, soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție se impune cu forță obligatorie tuturor judecătorilor nu aduce atingere independenței acestora, întrucât, în cadrul proceselor pe care le soluționează, judecătorul își menține prerogativa decizională neștirbită, în sensul că va aprecia întregul ansamblu probatoriu în mod obiectiv, în absența oricărui influențe exterioare care să îi afecteze libertatea de a ajunge la o soluție bazată exclusiv pe propria argumentare rațională. Interpretarea obligatorie dată de instanța supremă se integrează în esența textului de lege interpretat, explicând înțelesul acestuia, clarificând modul său de aplicare și evidențiind semnificația corectă a conținutului său normativ, fără să impună însă judecătorilor care urmează să îl aplice soluții prestabilite pentru situații date, ci permițând coroborarea acestuia, în cadrul procesului de interpretare și aplicare a legii la speță, cu toate celelalte elemente de fapt și de drept pe care judecătorul își va fonda raționamentul care va conduce la soluționarea litigiului. (a se vedea Decizia nr. 281 din 27 aprilie 2021, precitată).

54. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în prezenta cauză.

55. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Șerban în Dosarul nr. 4.359/97/2018, de Ana Uszkai în Dosarul nr. 4.407/97/2018, de Nicolae Petrișor în Dosarul nr. 3.183/97/2018 și de Vasile Belean în Dosarul nr. 3.142/97/2018, dosare ale Tribunalului Hunedoara — Secția I civilă, și constată că sintagma „*stagiile complete de cotizare prevăzute de lege, corespunzătoare fiecărei situații*” din cuprinsul art. 169¹ alin. (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, în interpretarea dată acesteia prin Decizia nr. 69 din 15 octombrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și dispozițiile art. 169² din aceeași lege, precum și dispozițiile art. 519 și ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Hunedoara — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 16 septembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 63**din 27 septembrie 2021**

Dosar nr. 1.842/1/2021

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Lala Cristescu Lavinia Dascălu Denisa Livia Bâldean Mihaela Tăbârcă Mihaela Paraschiv Rodica Zaharia	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.842/1/2021, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă domnul magistrat-asistent Cristian Balacciu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă, în Dosarul nr. 6.818/3/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorii-raportori,

care a fost comunicat părților, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, iar acestea nu au depus puncte de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă a dispus, prin Încheierea din 14 aprilie 2021, în Dosarul nr. 6.818/3/2020, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că hotărârile pronunțate în primă instanță în perioada în care era în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice, respectiv anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 7 iulie 2020 a Deciziei nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale (prin care s-a constatat neconstituționalitatea acestui act normativ), sunt supuse căii de atac a apelului prevăzute de respectiva ordonanță sau căii de atac a recursului prevăzute de art. 55 alin. (3) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în forma anterioară modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2020, având în vedere că respectiva cale de atac se soluționează ulterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei de neconstituționalitate?

II. Dispozițiile legale ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile

8. Constituția României

Art. 147. — (...) „(4) Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

9. Codul de procedură civilă

Art. 27. — „Hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul.”

10. *Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2020 (Legea nr. 101/2016, în forma nemodificată prin O.U.G. nr. 23/2020)*

Art. 53. — „(1) Procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind anularea sau nulitatea contractelor se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către secția de contencios

administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante, prin completuri specializate în achiziții publice.

(11) Procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către instanța civilă de drept comun în circumscripția căreia se află sediul autorității contractante. (...)

Art. 55. — (...) „(3) Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet specializat în achiziții publice. Recursul este soluționat de urgență și cu precădere, într-un termen ce nu va depăși 30 de zile de la data sesizării legale a instanței. (...)”

11. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 12 februarie 2020 (O.U.G. nr. 23/2020)*

„Art. IV. — Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: (...)”

20. La articolul 55, alineatele (3), (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

«(3) Hotărârea pronunțată în cazul litigiilor de la art. 53 alin. (1) poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile lucrătoare de la comunicare, la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet specializat în achiziții publice. Recursul este soluționat de urgență și cu precădere, într-un termen ce nu va depăși 30 de zile lucrătoare de la data sesizării legale a instanței.

(4) Călea de atac prevăzută la alin. (3) și (3¹) suspendă executarea și se judecă de urgență și cu precădere, fiind aplicabile în mod corespunzător dispozițiile art. 50 alin. (5) și (6).

(5) În caz de admitere a recursului, respectiv a apelului, instanța rejudecă, în toate cazurile, litigiul în fond.»

21. La articolul 55, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

«(3¹) Hotărârea pronunțată în cazul litigiilor de la art. 53 alin. (1) poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare, la instanța ierarhic superioară. Apelul este soluționat de urgență și cu precădere, într-un termen ce nu va depăși 30 de zile lucrătoare de la data sesizării legale a instanței.»

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

12. Prin Cererea formulată la data de 9 martie 2020 și înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a VI-a civilă la data de 10 martie 2020 cu nr. 6.818/3/2020, reclamanta C.N.I. — S.A. a solicitat obligarea pârâtei N.T.I. — S.R.L. la plata sumei de 549.876,25 lei, compusă din suma de 187.258,40 lei, reprezentând penalități de întârziere în finalizarea unor lucrări de execuție, și suma de 362.625,85 lei, cu titlu de daune-interese reprezentate de contravaloarea garanției de bună execuție.

13. În motivarea acțiunii s-a arătat că părțile au încheiat Contractul de proiectare și execuție nr. x din 30 mai 2017 ce vizează realizarea unui obiectiv de investiție, în condițiile Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare. În privința competenței materiale și teritoriale, reclamanta a invocat prevederile art. 53 alin. (11) din Legea nr. 101/2016.

14. Pârâta a formulat cerere reconvențională prin care a solicitat rezilierea aceluiași contract din culpa reclamantei, iar în subsidiar, din culpa ambelor părți, precum și obligarea reclamantei la plata sumei de 57.975,25 lei, cu titlu de penalități de întârziere, a sumei de 32.665 lei, reprezentând profitul

nerealizat, și a sumei de 20.558,26 de lei, ce constă în contravaloarea lucrărilor executate și nedecontate.

15. Prin Sentința civilă nr. 817 din 25 iunie 2020, Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a admis cererea de chemare în judecată și a obligat-o pe pârâta la plata către reclamantă a sumei de 187.250,40 lei, cu titlu de penalități de întârziere, și a sumei de 362.625,85 lei, reprezentând contravaloarea garanției de bună execuție, și, totodată, a respins cererea reconvențională, ca neîntemeiată; în dispozitivul sentinței s-a menționat că aceasta poate fi atacată cu apel în termen de 10 zile de la comunicare.

16. Împotriva sentinței primei instanțe pârâta a declarat apel prin care a solicitat admiterea căii de atac și schimbarea hotărârii atacate, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată și admiterii cererii reconvenționale.

17. Intimata a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității căii de atac a apelului, arătând, în esență, că partea adversă trebuia să exercite recurs, iar nu apel, față de dezlegarea dată prin Decizia nr. 40 din 18 mai 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

18. Apelanta a formulat răspuns la întâmpinare prin care a solicitat respingerea excepției invocate și în măsura în care se va aprecia că sentința trebuia atacată cu recurs, să se dispună recalificarea căii de atac exercitate ca fiind recurs.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

19. Asupra admisibilității sesizării, instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

20. În acest sens a subliniat că este îndeplinită cerința existenței unei cauze aflate în curs de judecată, deoarece litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea se află pe rolul Curții de Apel București — Secția a VI-a civilă.

21. De asemenea, a arătat că pricina să află în ultimă instanță, întrucât Curtea de Apel București urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 55 alin. (3¹) din Legea nr. 101/2016 raportat la art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă sau, după caz, conform art. 55 alin. (3) din Legea nr. 101/2016, în forma nemodificată prin O.U.G. nr. 23/2020, raportat la art. 634 alin. (1) pct. 5 din același cod.

22. De lămurirea modului de interpretare și aplicare a art. 27 din Codul de procedură civilă, raportat la Decizia nr. 221 din 2 iunie 2020 prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea O.U.G. nr. 23/2020, în ansamblul său, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât trebuie stabilită călea de atac care trebuia exercitată în cauză.

23. Astfel, calificarea căii de atac exercitate în cauză are consecințe asupra modului de soluționare a acesteia. În măsura în care trebuia exercitată călea de atac a apelului, judecata se face cu respectarea efectului devolutiv reglementat de art. 476 din Codul de procedură civilă, urmând a se statua atât în fapt, cât și în drept.

24. În schimb, dacă trebuia exercitată călea de atac a recursului, judecata este limitată la motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, urmând a se statua numai în drept.

25. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acesteia printr-o altă hotărâre obligatorie.

26. De asemenea, problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

27. Părțile au menționat că sunt de acord cu sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, însă nu au prezentat puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. Completul de judecată al instanței de trimitere a arătat că problema de drept enunțată este susceptibilă de interpretări diferite.

29. Astfel, într-o primă interpretare s-a apreciat că judecata nu se mai poate întemeia pe o dispoziție legală inexistentă din punct de vedere juridic, ca urmare a constatării neconstituționalității sale.

30. În acest sens s-a subliniat că, deși sentința atacată a fost pronunțată anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale, nu poate fi ignorată noua realitate juridică determinată de pronunțarea acestei decizii.

31. În consecință, nu mai pot fi aplicate prevederile art. 55 alin. (3¹) din Legea nr. 101/2016, iar în locul acestora pot fi aplicate cele ale art. 55 alin. (3) din Legea nr. 101/2016, în forma nemodificată prin O.U.G. nr. 23/2020.

32. Prin urmare, prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă pot fi interpretate în sensul că, într-o cauză precum cea dedusă judecătii, calea de atac ce trebuia fi exercitată era recursul, având în vedere că art. 55 alin. (3¹) din Legea nr. 101/2016 este neconstituțional, ca urmare a declarării neconstituționalității O.U.G. nr. 23/2020, în ansamblul său.

33. Instanța de trimitere a menționat că dispozițiile legale incidente în cauză ar putea fi însă interpretate și în sensul că, într-o cauză precum cea dedusă judecătii, calea de atac ce putea fi exercitată era apelul pentru a se asigura respectarea principiilor legalității și securității raporturilor juridice.

34. Astfel, chiar dacă s-a constatat neconstituționalitatea O.U.G. nr. 23/2020, în ansamblul său, calea de atac a apelului era prevăzută de Legea nr. 101/2016 la data pronunțării sentinței atacate.

35. Cu alte cuvinte, partea nu putea exercita o altă cale de atac decât cea prevăzută de legea în vigoare la momentul introducerii acțiunii, respectiv al pronunțării sentinței primei instanțe.

36. În plus, la data pronunțării sentinței atacate, în dispozitivul căreia se menționează că poate fi exercitată calea de atac a apelului, nu era publicată Decizia nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale, astfel încât decizia respectivă nu producea efecte juridice și nu dobândise caracter obligatoriu la acel moment.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

37. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, curțile de apel Craiova și Oradea au transmis practică judiciară relevantă cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, iar curțile de apel Bacău, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara au comunicat punctele de vedere ale judecătorilor asupra acestei chestiuni.

38. Din răspunsurile primite au rezultat două opinii.

39. Într-o primă opinie s-a apreciat că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că hotărârile pronunțate în primă instanță în perioada în care era în vigoare O.U.G. nr. 23/2020 sunt supuse căii de atac a apelului (Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă, Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Giurgiu, Judecătoria Alexandria, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Cluj, Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă, Tribunalul Galați, Curtea de Apel Iași — Secția civilă, Curtea de Apel Oradea și instanțele din circumscripția sa, Tribunalul Arad și Tribunalul Timiș — Secția I civilă).

40. În fundamentarea primei opinii s-a argumentat că deciziile Curții Constituționale nu retroactivează, ci produc efecte numai pentru viitor, conform art. 147 alin. (4) din Constituție. Astfel, în cazul hotărârilor judecătorești pronunțate anterior publicării Deciziei nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale era deschisă calea de atac prevăzută de O.U.G. nr. 23/2020,

întrucât acest act normativ era încă în vigoare la momentul pronunțării hotărârilor respective. O interpretare în sens contrar ar conduce la concluzia retroactivității efectelor deciziei Curții Constituționale, ceea ce ar contraveni principiului instituit de art. 147 alin. (4) din Constituție, ajungându-se la situația în care o cale de atac, legală la momentul pronunțării hotărârii, să fie considerată nelegală în mod retroactiv.

41. În sensul primei opinii au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești definitive: deciziile nr. 424/2020 din 23 septembrie 2020, nr. 103/2021 din 23 februarie 2021 și nr. 186/2021 din 7 aprilie 2021, pronunțate de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă.

42. Într-o a doua opinie s-a apreciat că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că hotărârile pronunțate în primă instanță în perioada în care era în vigoare O.U.G. nr. 23/2020 sunt supuse căii de atac a recursului (Judecătoria Bacău, Judecătoria Moinești, Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, Tribunalul Teleorman, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Videle, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal).

43. În fundamentarea celei de-a doua opinii s-a argumentat că actul normativ constatat neconstituțional iese din fondul normativ activ. Astfel, a considera că hotărârea judecătorească este supusă în continuare căii de atac a apelului ar echivala cu aplicarea unui text de lege cuprins într-un act normativ declarat neconstituțional. Or, un act normativ poate produce efecte juridice numai dacă a fost introdus în mod valid în ordinea de drept. Ca atare, din moment ce s-a constatat neconstituționalitatea O.U.G. nr. 23/2020, rezultă că acest act normativ nu a fost introdus în mod valid în ordinea de drept, astfel încât nu mai poate produce efecte juridice. În plus, art. 27 din Codul de procedură civilă pleacă de la prezumția că legea ce reglementa calea de atac sub imperiul căreia a început procesul nu a ieșit din vigoare ca urmare a unei decizii a Curții Constituționale, ci prin alte tehnici legislative.

44. În sensul celei de-a doua opinii a fost identificată Încheierea definitivă din 16 iunie 2021, pronunțată de Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.178/83/2018.

45. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în chestiunea de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

46. Instanța de contencios constituțional a pronunțat mai multe decizii care prezintă relevanță în analiza sesizării de față.

47. Astfel, prin Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, Curtea Constituțională a reținut că: „(...) neconstituționalitatea este o sancțiune de drept constituțional care se aplică imediat situațiilor pendinte (...) art. 27 din Codul de procedură civilă este un text de principiu, care reglementează o regulă pe care legiuitorul a stabilit-o pentru desfășurarea procesului civil, și anume ca hotărârile să rămână supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul. Este evident că legiuitorul poate stabili derogări de la o asemenea regulă de procedură, cu condiția respectării principiului neretroactivității legii, în sensul că, indiferent de data începerii procesului, hotărârile să fie supuse căilor de atac existente la momentul pronunțării lor, această din urmă teză fiind singura de ordin constituțional (...)” (paragrafele 63—64).

48. Prin Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2019, Curtea Constituțională a reținut că: „(...) la momentul pronunțării hotărârii judecătorești de către instanța de apel, moment prin ipoteză anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, nu exista calea de atac a recursului în configurația stabilită ca urmare a constatării neconstituționalității pragului valoric al cererilor evaluabile în bani, reglementat în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013. Or, acest aspect, coroborat cu faptul că părțile din astfel de cauze nici nu au invocat excepția de neconstituționalitate a prevederii legale constatate ulterior ca neconstituționale, conduce la concluzia că astfel de cauze reprezintă veritabile *facta praeterita*, față de care decizia de admitere (Decizia nr. 369 din 30 mai 2017) nu este aplicabilă. Aceasta deoarece, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, *existența sau inexistența căii de atac trebuie raportată la momentul pronunțării hotărârii judecătorești*. Astfel, Curtea a statuat că, *indiferent de data începerii procesului, hotărârile sunt supuse căilor de atac existente la momentul pronunțării lor, această din urmă teză fiind singura de ordin constituțional* (a se vedea Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, anterior citată, paragraful 64). Or, dacă hotărârea judecătorească nu era supusă recursului la momentul pronunțării și în cauză nici nu a fost invocată excepția de neconstituționalitate care privea acest aspect, nu mai poate fi solicitată aplicarea deciziei de admitere a respectivei prevederi legale, fiind vorba de un raport juridic epuizat. Cu alte cuvinte, fiind depășit momentul pronunțării hotărârii judecătorești, aceasta reprezintă o *facta praeterita* în raport cu decizia de admitere pronunțată de Curtea Constituțională, astfel încât această decizie nu poate fi aplicată retroactiv (...)” (paragraful 90).

49. Prin Decizia nr. 221 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 7 iulie 2020, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că O.U.G. nr. 23/2020 este neconstituțională, în ansamblul său.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

50. Prin Decizia nr. 40 din 18 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 683 din 31 iulie 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizările conexe în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în interpretarea și aplicarea art. 55 alin. (3) raportat la art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, în forma nemodificată prin O.U.G. nr. 23/2020, a stabilit că: „Hotărârea pronunțată în primă instanță în procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative se atacă cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare la instanța ierarhic superioară — secția sau completul specializat în litigii cu profesioniști, conform procedurii prevăzute de Legea nr. 101/2016.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

51. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

52. Examinând admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

53. Prin urmare, pentru declanșarea acestei proceduri, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a

instiuit condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

- a) existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- b) cauza să se soluționeze în ultimă instanță;
- c) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să o soluționeze;
- d) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea, pe fond, a cauzei în curs de judecată;
- e) chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- f) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

54. Verificarea admisibilității sesizării, din această perspectivă, relevă neîndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege.

55. Primele trei cerințe sunt însă întrunite.

56. Litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, în calea de atac, titularul sesizării — Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă — urmând să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, indiferent de forma Legii nr. 101/2016 aplicabilă speței, este definitivă.

57. Procesul are ca obiect pretenții izvorâte din executarea unui contract administrativ, fiindu-i aplicabilă Legea nr. 101/2016, în raport cu care competența de soluționare în primă instanță a revenit tribunalului — secția sau completul specializat în litigii cu profesioniști. Potrivit interpretării date prin Decizia nr. 40 din 18 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 683 din 31 iulie 2020, de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, calea de atac declarată împotriva sentinței civile pronunțate de această instanță se soluționează de către instanța ierarhic superioară, respectiv curtea de apel — secția sau completul specializat în litigii cu profesioniști.

58. De asemenea, este îndeplinită și cerința noutății chestiunii ce formează obiectul sesizării, deoarece aceasta a fost generată de intervenția O.U.G. nr. 23/2020, care a adus modificări Legii nr. 101/2016, aplicabile de la data publicării acestei ordonanțe în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv 12 februarie 2020, și până la publicarea la data de 7 iulie 2020 a Deciziei nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale, care declară neconstituțională ordonanța amintită.

59. Chestiunea are legătură directă cu cauza, întrucât se pune problema calificării căii de atac.

60. Este îndeplinită și cerința ca, asupra respectivei chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

61. În ceea ce privește întrunirea condiției de admisibilitate ce vizează identificarea unei probleme de drept care ar putea forma obiect al sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se constată că, în realitate, trimiterea nu pune o problemă de interpretare sau aplicare a art. 27 din Codul de procedură civilă, ci una care privește efectele de ordin constituțional ale Deciziei nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale.

62. Astfel, în cauza dedusă judecății, litigiul referitor la executarea unui contract administrativ este supus normelor speciale de procedură reglementate de Legea nr. 101/2016, fiind început după intrarea în vigoare a modificărilor aduse art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, prin Legea nr. 212/2018 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative (Legea nr. 212/2018), care a dat aceste litigii în competența instanțelor civile care judecă în materie contractuală.

63. Deși în materie civilă, de regulă, calea ordinară de atac este apelul, modificările inițiale în ceea ce privește jurisdicția contractelor administrative aduse prin Legea nr. 212/2008 nu au vizat și regimul căilor de atac, rămânând în vigoare în continuare

dispoziția care statua calea de atac a recursului, determinată de faptul că anterior aceste litigii se soluționau în procedura contenciosului administrativ care reglementează recursul ca singura cale de atac.

64. Această neconcordanță legislativă a fost corectată odată cu adoptarea O.U.G. nr. 23/2020 în vigoare din 12 februarie 2020, prin reglementarea căii de atac a apelului exclusiv pentru litigiile date în competența secțiilor civile. Atât începutul procesului (9 martie 2020), cât și data pronunțării sentinței de fond (25 iunie 2020) se situează sub imperiul modificărilor aduse Legii nr. 101/2016 prin O.U.G. nr. 23/2020.

65. Însă O.U.G. nr. 23/2020 a fost declarată neconstituțională prin Decizia nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 7 iulie 2020, și, ulterior, a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2020 privind modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul achizițiilor publice la data de 13 iulie 2020, prin care se reintroduce calea de atac a apelului.

66. Instanța de trimitere întreabă care sunt efectele deciziei Curții Constituționale, nearătate expres de forul constituțional în conținutul deciziei evocate anterior.

67. Deși problema aplicării în timp a dispozițiilor de drept procesual referitoare la regimul căilor de atac este reglementată de art. 27 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul, în cazul special în care norma procesuală este înlăturată din ordinea juridică ca urmare a declarării neconstituționalității sale, Curtea Constituțională a dezvoltat o jurisprudență clară, explicită, neechivocă și general obligatorie prin care a statuat că, într-o astfel de situație, nu sunt incidente prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă, ci chestiunea trebuie rezolvată strict prin prisma efectului general obligatoriu al deciziei de neconstituționalitate, aceasta fiind o sancțiune de drept constituțional care se aplică imediat situațiilor pendinte (a se vedea în acest sens Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018 — paragraful 63 și Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018 — paragraful 76). Curtea Constituțională a statuat în principiu că, într-o astfel de situație, atunci când este vorba de un raport juridic neepuizat, indiferent de data începerii procesului,

hotărârile sunt supuse căilor de atac existente la momentul pronunțării lor, această din urmă teză fiind, în accepțiunea sa, singura de ordin constituțional.

68. Plecând de la premisa că trimiterea nu privește interpretarea sau aplicarea unei norme legale, ci efectele de ordin constituțional ale Deciziei nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale, se constată că, tot prin raportare la jurisprudența instanței de contencios constituțional, demersul instanței de trimitere este inadmisibil, câtă vreme se solicită instanței supreme să se pronunțe nu asupra interpretării sau aplicării legii, ci asupra stării legii, adică a efectelor de ordin constituțional ale deciziei Curții Constituționale.

69. Astfel, interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale date în competența instanței supreme se referă la conținutul actelor normative, iar nu la cel al deciziilor Curții Constituționale sau la efectele pe care acestea din urmă le produc.

70. Curtea Constituțională a statuat că pronunțarea asupra efectelor deciziilor sale de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în demersul de interpretare unitară a legii, constituie o încălcare a competenței exclusive a forului constituțional [a se vedea în acest sens Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013 (punctele 4 și 5) și Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018 (paragraful 62)].

71. În concluzie, deși chestiunea ce constituie obiect al sesizării are directă legătură cu cauza, întrucât instanța de trimitere este chemată să stabilească, cu titlu prealabil, care este calea de atac prevăzută de lege în cazul litigiului cu care a fost investită, soluționarea acestui aspect nu constituie o problemă de drept asupra căreia să se pronunțe Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

72. Concluzia rămâne valabilă chiar dacă efectele Deciziei nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale nu au fost precizate în mod expres în conținutul său, revenind instanței de trimitere misiunea de a aplica în cauza dedusă judecării decizia de neconstituționalitate, conform considerentelor acesteia și luând ca reper practica Curții Constituționale în materia efectelor de ordin constituțional ale declarării neconstituționalității unei norme de procedură referitoare la regimul căilor de atac. Din această perspectivă sunt lămuritoare deciziile nr. 454 din 4 iulie 2018 și nr. 874 din 18 decembrie 2018 ale Curții Constituționale.

73. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă, în Dosarul nr. 6.818/3/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că hotărârile pronunțate în primă instanță în perioada în care era în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice, respectiv anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 7 iulie 2020 a Deciziei nr. 221 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale (prin care s-a constatat neconstituționalitatea acestui act normativ), sunt supuse căii de atac a apelului prevăzute de respectiva ordonanță sau căii de atac a recursului prevăzute de art. 55 alin. (3) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în forma anterioară modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2020, având în vedere că respectiva cale de atac se soluționează ulterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei de neconstituționalitate?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 septembrie 2021.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

